

Ontmoetingen op het strand van de Spoorbuurt

Ingezonden door Maarten de Vletter

Zondagmiddag stond er een bus op het Limosterrein met daarin een camera waar iedereen zijn zegje kon doen. Natuurlijk deed ik eraan mee en vertelde, voor de zoveelste keer, het verhaal van de geluidsisolatie. Onze huisbaas, woningbouwcorporatie de Gemeenschap, gaat bijna 500 woningen in onze buurt opknappen. Ze noemen dat 'toekomstbestendig' maken. Prima natuurlijk. De muren en het dak worden geïsoleerd zodat we minder kwijt zijn aan stookkosten. Maar het grootste probleem van deze woningen is geluidsisolatie: je hoort je burens pissen op de wc, mijn onderbuurvrouw klaagt al jaren dat ze elke stap van mij hoort. En dat soort verhalen hoor je van iedereen! Volgens velen

van ons kan je niet met droge ogen praten over 'toekomstbestendigheid' als je niks doet aan geluidsisolatie. Dat verhaal heb ik voor de camera nog maar eens verteld en er zal weer niks mee gebeuren, de Gemeenschap geeft geen sjoerge, geen argumenten, ze doen het gewoon niet. We blijven zeuren, wie weet dringt het ergens toch nog door.

Toen kwam ik terecht in een bloedhete rode tent en daar ging het over echt belangrijke kwesties: vluchten en opnieuw beginnen. Je ontvlucht het land waar je leven en je liefde ligt, waar je toekomst zou moeten liggen en je probeert opnieuw te beginnen in een land waar iedereen zorgeloos is, maar jou niet hebben wil. Je balanceert tussen blijven, er wat van proberen te maken en teruggaan, terug naar je familie, de plek waar je geboren bent, én de plek van een oorlog, het voortdurende levensgevaar, voor jezelf en al je lieven. Er was een hele mooie film gemaakt door een aantal Syriërs, die allemaal aanwezig waren en vragen beantwoordden. Even helemaal weg van de zorgeloze buurtgezelligheid, bij de dingen van leven en dood... Het was open dag op het azc dus daar ben ik ook nog even gaan kijken, maar ik was te veel onder de indruk van de harde confrontatie met oor-

log en geweld om er nog echte gesprekken aan te knopen. Een buurtfeest dat je keihard in aanraking brengt met een oorlog, dat is de wereld waarin wij leven, die je op zo'n moment met geen mogelijkheid op een afstand kan houden, het zijn mijn burens die daar net vandaan komen...

Het vraagt om activiteit, het daagt je uit iets te doen, tegelijk wil je het eigenlijk op een afstand houden, net doen alsof het hun probleem is, en rustig doorgaan met waar je mee bezig bent, al die superbelangrijke en superleuke dingen, zoals op stap gaan met mijn lief naar de expositie van Rozemarijn, een jonge kunstenares. Zij heeft driehonderdvijfenzestig dagen lang elke dag een tekening gemaakt en die tekeningen zijn samengevoegd tot een groot werk, een soort dagboek dus. Er zit een enorm grote intensiteit in en heel veel energie en alleen al daarom is het fascinerend. Maar hoe verhoudt dat zich tot waar die Syriërs, mijn burens mee moeten dealen? Je mag de dingen zo niet vergelijken, je doet daarmee geen recht aan het werk van Rozemarijn, maar lastig is het wel. Verschillende werkelijkheden die pijnlijk langs elkaar heen schuren..

Foto's: Marc van Kempen